

Ζούσε

στην Αθήνα πρό ετών κάποιος άνθρωπος πού τον έλεγαν Νικόλαο. Ταπεινός, ευσεβής, με τη νηστεία του, την αγρυπνία του και με «Θεϊκές καταστάσεις» όπως γράφει στις άγιες προσευχές του.

Είχε μάλιστα και την αρετή της ελεημοσύνης, όπως εδώ σε μιά παρόμοια σκηνή βλέπουμε...

Στα 35 χρόνια του, εφόσον τακτοποίησε τις άγαμες αδελφές του, απεφάσισε κι' αυτός να παντρευτεί. Όπως ήταν φυσικό, εφόσον ήταν και ευσεβής, θα έπρεπε να ψάξει να βρεί μία κοπέλα μέσα από την Εκκλησία, και πιθανόν να πείτε και μέσα από τις αδελφότητες, και οπουδήποτε αλλού υπήρχε ευλάβεια και ευσέβεια σε χώρους χριστιανικούς.

Αλλά όμως εκείνος διάλεξε κάτι άλλο...

Πήγε λοιπόν στην πλατεία Βάθης και πήγε σε ένα σπίτι της αμαρτίας. Και την πρώτη κοπέλα που τον υποδέχτηκε, της είπε :

—«Σήκω και έλα μαζί μου. Έταξα στο Θεό να γλυτώσω μια ψυχή από τη λάσπη. Έλα να σε βγάλω από δω μέσα. Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου;»

Βέβαια κεραυνός να έπεφτε στο κεφάλι εκείνης τής κοπέλας, δεν θα ξαφνιάζονταν τόσο πολύ, όπως ξαφνιάστηκε εκείνη τη στιγμή. Την ευκαιρία βέβαια δεν την έχασε και έτσι δέχτηκε. Την δέχτηκε με την προϋπόθεση ότι θα εξομολογείτο και θα άρχιζαν μία καινούργια ζωή, όπως και πράγματι έγινε.

Η πρώην άσωτη γυναίκα ήταν πλέον στο πλευρό του Νικόλα σαν αγνότατο ρόδο. Φρόνιμη και σιωπηλή με τα νεανικά της χρόνια φωτεινά πλέον, απ' τη μετάνοια και την εξομολόγηση στο καθαρό της πρόσωπο.

Πέρασε έτσι αρκετός καιρός. Αλλά η αμαρτία όμως είναι δυνατή, και δεν παρατάει εύκολα τα πλάσματα που δουλέψανε γι' αυτήν, και για το μεγάλο αφεντικό της αμαρτίας που λέγεται διάβολος.

Έτσι λοιπόν η γυναίκα του Νικόλα, κύλισε ξαφνικά στην παλιά αμαρτία, και έγινε τώρα πλέον μοιχαλίδα. Σαν να την έπιασε βέβαια ένα είδος τρέλας.

Της μίλησε ο Νικόλας, ο καλός εκείνος σύζυγος,

—«Κοίταξε», της είπε, «δεν σου κρατάω καμιά κακία. Θα σ' αφήσω όσα λεφτά έχω και το σπίτι ακόμα, και εγώ θα πάω στο Άγιο Όρος. Και αν με κρατήσουν εκεί θα γίνω μοναχός, αν όχι, θα γυρίσω πίσω, και θα δούμε τι θα κάνουμε.»

Και έφυγε...

Φτάνοντας ο Νικόλας στο Άγιο Όρος, έψαξε και έμαθε για έναν περίφημο και άγιο πνευματικό, ας τον πούμε παπα-Σάββα, και πήγε να τον συμβουλευτεί. Σαν τον άκουσε εκείνος, πήρε αυστηρή όψη και του είπε:

—«Δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ πέρα. Αμαρτάνεις μόνον που το σκέπτεσαι. Έταξες να σώσεις την γυναίκα σου. Να πας πίσω να την ξαναπάρεις κοντά σου. Και προσπάθησε με τη ζωή σου, με νηστεία, αγρυπνία και προσευχή και ελεημοσύνη να την σώσεις...»

Αποσβολώθηκε ο Νικόλας, κοντοστάθηκε, του φάνηκε πολύ βαριά αυτή η εντολή

του πνευματικού, κατάλαβε όμως ύστερα από προσευχή που έκαμε κατά την διάρκεια της αγρυπνίας εκεί στο κελάκι εκείνου του αγιασμένου γέροντος και πήρε την απόφαση να γυρίσει πίσω.

Άνοιξε την αγκαλιά του, άνοιξε το σπιτικό του και την ξαναπήρε μέσα. Εκείνη ύστερα από την όλη αυτή διαδικασία, συγκινήθηκε, εξομολογήθηκε και έβαλε καινούργια αρχή.

Μα η αμαρτία είναι και γλυκιά και δυνατή και ισχυρή. Και η γυναίκα ξαναέπεσε, και ξαναέπεσε, και ξαναέπεσε, και ξαναέπεσε...

Ο Νικόλας υπέμενε, καρτερούσε, αγρυπνούσε ώρες, γονατιστός προσευχόταν γι' αυτήν, σιωπούσε και νήστευε, νήστευε εξαντλητικά.

Ερεθισμένη από αυτήν την ανοχή πρόσθεσε στην ντροπή και κάτι άλλο πλέον, την άσχημη συμπεριφορά της. Άρχισε να τον φωνάζει, να τον ξεφτιλίζει, να τον βρίζει, να τον ματώνει καθημερινά με την θηριώδη εκείνη συμπεριφορά της, την διαβολική.

Πόσο θα μπορούσε αλήθεια να βαστάξει ο ανεξίκακος εκείνος άγιος άνθρωπος του αιώνος μας;

Περνούσαν τα χρόνια και ο Σταυρός γινόταν όλο και πιο αβάσταχτος. Έδειχνε σιγά σιγά να λυγίζει.

Και ξημέρωνε ημέρα της Καθαρής Δευτέρας.

Την πέρασε γονατιστός, λύγισε μπροστά στην σιωπή του Θεού που έδειχνε πως δεν νοιαζόταν πλέον για το πλάσμα του. Έπεσε μπροστά στο εικονοστάσι και με λυγμούς φώναξε:

—«Θεέ μου, ή φώτισέ την και δώσε της μετάνοια αληθινή, ή πάρε με. Δεν αντέχω άλλο τούτο το βάσανο 15 ολόκληρα χρόνια».

Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια!

Η γυναίκα του που ήλθε απέξω από την αμαρτία, γιατί είπαμε ήτανε νύχτα και ξημέρωνε η Καθαρά Δευτέρα, ήταν μια τέτοια ημέρα, που τον βρήκε γονατιστό και άκουσε και τα λόγια που έλεγε κλαίγοντας τούτος ο άνθρωπος, τη συγκλόνησε κυριολεκτικά, την πήραν τα κλάματα, ... κατάλαβε την άβυσσο των κριμάτων της, ... ήταν «η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή», αλλά η μετανοημένη πλέον.

Κεραυνοχτυπημένη λοιπόν από την θεία φώτιση, σωριάστηκε στα πόδια του και φώναξε:

«Συγχώρεσέ με, δεν είμαι μόνο τιποτένια, αλλά για τελευταία φορά. Για τελευταία και μοναδική φορά συγχώρεσέ με».

Και κείνος πάλι την συγχώρεσε.

Και ακολούθησαν μετά από κείνην την βραδιά που ξημέρωνε η Μεγάλη Σαρακοστή

και η Καθαρά Δευτέρα, ακολούθησαν χρόνια ευτυχίας, και με παιδιά μέσα στην οικογένεια, δύο αγγελούδια που τους χάρισε ο Πανάγιος Θεός, και ευλογία ήλθε μια για πάντα σε αυτό το σπιτικό, χάρις στην αγία υπομονή, τη μεγάλη καρδιά και την συγχωρητικότητα αυτού του ανθρώπου του Νικολάου, χάρις στην προσευχή του, χάρις στην υπομονή του, την ματωμένη υπομονή του, την πολλή του προσευχή και τα πολλά του τα δάκρυα.

Τελικά έσωσε έναν άνθρωπο !

Τώρα εγώ και σεις, αν ήμασταν στη θέση του, τι θα κάναμε; Γιατί αυτός ο άνθρωπος, όταν αύριο μεθαύριο κοιμηθεί, θα μας κρίνει επάνω στην Βασιλεία των Ουρανών για το πόσο υπήρξαμε ανεκτικοί στα σφάλματα του πλησίον μας. Δεν λέω του συντρόφου μας, λέω του πλησίον μας, του οποιουδήποτε πλησίον μας.

Και πόση προσευχή κάναμε γι' αυτόν, και πόση νηστεία, και πόσα δάκρυα χύσαμε για να αλλάξει ζωή, για να αλλάξει διαγωγή.

Αυτή είναι η αληθινή ζωή του Ευαγγελίου. Αυτή είναι η πράξις των Πράξεων των Αποστόλων, των συμβουλών των Αποστόλων, των εντολών του Αγίου Θεού, αυτή είναι η πράξις, την οποία πρέπει να την δείχνουμε με την ζωή μας κάθε μέρα.

Πάντως εκείνο που θέλω να παρακαλέσω όλους σας, είναι να ενθυμούμεθα ότι την αρετήν θα την διαπράττουμε όσο το δυνατόν δύναται στα κρυφά, μέσα στο ταμείον της καρδιάς μας, όπου θα θησαυρίζουμε τις αρετές του Αγίου Θεού, για να ωφεληθούμε...

Να ωφεληθούμε όχι μόνον εμείς προσωπικά, αλλά για να ωφεληθεί και ο σύντροφος της ζωής μας, να ωφεληθούν τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας, και να δημιουργήσουμε με την δική μας αγιασμένη ζωή, με τη δική μας ανεξικακία, με την δική μας συγχωρητικότητα, με τη δική μας ολόθερμη αγάπη, όχι την ψεύτικη, όχι την φαινομενική, όχι των χειλέων, την καρδιακή αγάπη, να δημιουργήσουμε μία ασπίδα, ένα προπέτασμα πως θα το πώ, μια ασφάλεια, γύρω από την οικογένειά μας...

Έτσι ώστε χάριν ημών και χάριν των προσωπικών μας αγώνων, και της αγάπης που θα έχουμε προς τον Θεόν και τον πλησίον, όταν θα έρθουν οι δύσκολες ώρες, - και έρχονται, δεν καθορίζουμε είπαμε ημερομηνίες, αλλά έρχονται,- να μας ασφαλίσει ο Θεός.

Να πιάνουμε το σάπιο δένδρο και να ζωντανεύει, το ξερό και να βγάζει καρπούς, να σταυρώνουμε το άδειο μπουκάλι και να γεμίζει από λάδι. Θα το κάνει το θαύμα αυτό ο Θεός στους δικούς Του ανθρώπους, αφού το έκανε και στον άπιστο τον αχάριστο εκείνον Ισραηλιτικό λαό, για σαράντα ολόκληρα χρόνια στην έρημο.

Θα το κάνει και σε μας ο Χριστός όταν έρθουν οι δύσκολες αυτές ώρες, αρκεί να είμεθα από σήμερα και από τούτη τη στιγμή κοντά εις τον Πανάγιο Θεόν.
Η αγάπη του Αγίου Θεού, εύχομαι νάναι πάντοτε μαζί σας,

Αμήν.

Πηγές: Patrablog - istologio.org - fdathanasiou.wordpress.com